

סיפור לפרשת שמות- חיים שרייבר

אלישבע, אלישבע, צעק אלי מנחם, מעבר לגדר.

מה יש מנחם, מה אתה צועק פה.

-את יודעת איפה סבא?

באמת, מה יש לך, הוא בעבודה. כמו כל יום, אנחנו אולי נצליח לראות אותו כמה דקות בלילה.

לא, אלישבע, ענה לי מנחם. קראו לכל הזקנים. גם סבא צריך ללכת.

ללכת לאיפה? שאלתי

תקשיבי. הייתי בעבודה שלי אצל המצרים, כמו כל יום, ופתאום נשמעו קריאות, זקני ישראל, זקני ישראל, אהרן בן עמרם קורא לכם.

מנחם, סבא הוא לא כל כך זקן, בטח לא התכוונו אליו.

לא נכון, הזקנים אלו האנשים הצדיקים והחשובים ביותר. סבא גם מהזקנים, שמעתי את אמא אומרת את זה פעם. את באה איתי לחפש אותו?

התלבטתי מה לעשות. אני לא אוהבת לראות את סבא עובד.

המצרים הרשעים תמיד נותנים לו משאות כבדים. פעם אחת ראיתי את אבא מנסה להוריד מהגב שלו את הלבנים הכבדות, לסחוב במקומו, אבל המצרי הרשע לא נתן לו. להפך. על הגב של אבא הוא שם משא קל, ונתן לכולנו לראות איך סבא סובל עם המשא הכבד.

אני ילדה בת תשע, ואני עובדת בחצר של משפחה מצרית. אני שואבת להם מים כל בוקר, מבקעת עצים לבישול, ומטפלת בשדה שלהם. אם אני אצא מכאן בלי רשות המצרים יכו אותי.

אלישבע, בואי, נלך למצוא את סבא, קרא שוב מנחם. כל הזקנים יהיו שם.

נו, טוב, חכה רגע, אני מיד באה.

מנחם הוא אחי הקטן. רק בן שבע, אבל עקשן גדול. הוא משיג את כל מה שהוא רוצה.

יש לנו עוד אח ואחות גדולים, נחמיה הבכור, בן 14 ורננה אחותי בת 12. אנחנו כמטע לא רואים אחד את השני בגלל העבודה הקשה. רק את מנחם אני רואה כל יום, שנינו עדין קטנים ועובדים פחות משאר המשפחה. לפעמים אמא באה הביתה מוקדם ואני מספיקה לראות אותה. את אבא אני כמעט לא רואה.

הלכנו יחד בזריזות, אל האזור בו היה סבא רגיל לעבוד, אבל להפתעתנו לא מצאנו אותו. ראיתם את סבא שלנו? שאלנו שוב ושוב, אבל איש לא ידע. הערב כבר ירד. חזרנו מאוכזבים לכיוון ארץ גושן. התקרבנו אל הבית, ולהפתעתנו ראינו אור בבית. מה זה, מישהו כבר הגיע? ממש מוזר. נכנסנו בזריזות.

סבא, אבא, אמא, קראנו בהפתעה. מה כולכם עושים פה? ששששש שקט, קראה רננה. ורק אז שמתי לב שגם היא ונחמיה נמצאים בבית.

סבא ישב במרכז בחדר וסיפר. היום, בשעת הצהריים, קול קרא בשמי. הסתובבתי, עם המשא שעל גבי וראיתי את אהרן בן עמרם.

אמרתי לך, קרא מנחם בהתרגשות

מנחם, שקט, תן לנו להקשיב, אמרה רננה.

סבא המשיך לספר. לידו עמד אדם אחר שלא הכרתי. פני שניהם הבריקו, והדר מיוחד היה נראה בהם. הנחתי את המשא במקומו והצטרפתי אליהם. נס נעשה לי שהנוגש המצרי לא שם ליבו אלי. עוד ועוד זקנים נאספו אלינו. כשכולם הגיעו, פתח אהרן ואמר- זהו אחי, משה. שנים רבות היה במדין, והנה ה' נגלה אליו ושלחו לגאול אותנו. עמדנו כולנו מסרבים להאמין. צרות המצרים היו רבות כל כך, ואנו צעקנו והעתרנו לה' בתפילה, והנה, השמע ה' תפילתנו?

אהרן הוסיף ואמר, ה' ציווה עלינו ללכת אל פרעה ולצוות עליו לשחרר את העם לזבוח קרבנות במדבר.

סבא, שאלתי, למה להקריב קרבנות?

סבא הביט בי בעיניו הטובות, וסימן לי להתקרב אליו.

קרבנות הם דרך להתקרב לה', להודות לו על חסדיו. את זוכרת מי הראשון שהקריב קרבן לה'?

בטח, עניתי, הבל, בנו של אדם הראשון. נכון, אמר סבא. הבל הביא את בכורות צאנו, את הכבשים הראשונות שנולדו לו, ואת המשובחות ביותר, להודות לה' על כל הטובה שגמל איתו.

גם נח הקריב קרבנות, אמר מנחם.

חיוך רחב עלה על פניו של סבא. אתה צודק. נח הודה לה' על חסד הצלתו מן התיבה, וביקש והתפלל על שאר העולם שלא יחרב שוב אחרי המבול.

גם אבותינו הקריבו קרבנות. אברהם אבינו הקריב איל בהר המוריה, יצחק אבינו בנה מזבח לה' להודות לו על הצלתו מהפלישתים, וגם יעקב אבינו הקריב קרבנות לפני ירידתו למצרים, וה' הבטיח לו שיהיה עימו בירידתו למצרים ולא יעזבהו.

הסתכלתי על סבא מוקסמת ומרוגשת, והמשכתי לשמוע את דבריו-

גם אנו רוצים בכל מאודינו ללכת להקריב קרבנות לה'. משה ואהרן ילכו אל פרעה, ויצוו עליו להוציאנו אל המדבר, שם נקריב לפני ה' קרבנות, נודה לו על גאולתינו והצלתינו.